

Quaranta-sis anys entre avions

Teresa Bohigas, telefonista a l'aeroport des del mateix dia que es va inaugurar, l'1 d'abril de 1967, va treballar-hi fins que es va jubilar, el 2013

L'1 d'abril de 1967, fa poc més de cinquanta anys, es va inaugurar l'aeroport de Girona, a Vilobí d'Onyar. Aquell dia culminava tot un procés que s'havia iniciat anys enrere i que havia estat seguit amb molta atenció per Teresa Bohigas, una jove de 18 anys de Vilobí que vivia amb la seva família en una casa just a tocar de les noves instal·lacions.

URE COMAS > Text

AENA

“**P**er anar a estudiar a Salitja havia de creuar la pista que s'estava fent, d'est a oest”, explica Teresa Bohigas, recordant com s'havien desviat carreteres i s'havien desmuntat cases de veïns. La jove feia feines de costura però, a mesura que avançaven les obres, va començar a pensar que el projecte que es feia al costat de casa seva podia obrir-li una nova porta. Pocs dies abans de la inauguració, va anar a l'hotel Ribot, on s'allotjava el director de l'aeroport i, decidida, li va demanar si hi havia places vacants. El director li va contestar que anés a apuntar-se a les oficines, ja que n'hi havia d'oficinista i de telefonista, i ho va fer. D'aquesta manera, Teresa Bohigas entrava a treballar a l'aeroport de Girona com a telefonista el mateix 1 d'abril de 1967.

«Aquell dia va venir molta gent de Girona i dels pobles del costat, autori-

>> Teresa Bohigas el 1967, quan va entrar a treballar a l'aeroport de Girona.

AENA

tats, l'alcalde de Vilobí, que llavors era en Josep Vidal, el meu *tio*, i a la centralleta vam rebre moltes trucades. De fet, un senyor em va ensenyar llavors mateix l'ofici». Així recorda el seu primer dia a l'aeroport, el primer dels quaranta-sis anys que hi va acabar passant fins que s'hi va jubilar.

Prop de 40.000 persones es van acostar al nou aeroport, que havia creat una gran expectació. Els embussos de vehicles per accedir al recinte van ser de tal envergadura que el mateix bisbe que havia de beneir les noves instal·lacions va quedar atrapat en una de les carreteres d'accés i si va aconseguir arribar-hi va ser gràcies a un motorista que l'hi va traslladar.

Una gran família

Els primers anys, l'aeroport era un destí habitual dels gironins, que s'hi desplaçaven senzillament a mirar com s'enlairaven o aterraven els avions des de la terrassa del bar. En aquells ini-

cis, el personal que hi treballava hores i hores era com una gran família en què tothom es coneixia i, de fet, van ser moltes les parelles que es van crear, recorden extreballadors d'Iberia, una companyia que s'hi va instal·lar a partir del 1968. Aquests, el maig passat van organitzar un emotiu dinar a Girona que va reunir més d'un centenar d'excompanys per celebrar el cinquantè aniversari.

Amb el pas del temps i les innovacions en el sector aeronàutic, les feines van anar canviant. A la centralleta telefònica de cordons i clavilles les trucades es van anar reduint a causa de l'arribada de la línia directa de telèfon a les oficines. «Ens van dir que ens havíem de reciclar i una de les opcions que m'oferien era de fer de locutora informadora», recorda la Teresa, que va aprendre per si sola a pronunciar en anglès i francès les frases més habituals utilitzades en el servei d'informació. I quan ja coneixia bé la nova fei-

>> Teresa Bohigas el 2017 a la terminal de l'aeroport de Girona.

Els primers anys, l'aeroport era un destí habitual dels gironins, que s'hi desplaçaven senzillament a mirar com s'enlairaven o aterraven els avions des de la terrassa del bar

dossier L'AEROPORT DE GIRONA, CINQUANTA ANYS D'ALTS I BAIXOS

na, «van arribar unes pantalles molt grans que donaven la informació dels vols. S'estava implantant el sistema audiovisual als aeroports i Girona n'era pionera».

Els avenços tecnològics, un cop més, feien perillar la feina de Teresa Bohigas, que va assumir un altre canvi professional: tècnica d'atenció a passatgers, usuaris i clients (TAPUC). També s'hi va adaptar, però la davallada del nombre de vols dels anys noranta (un dels períodes amb menys viatgers a l'aeroport de Girona) també va provocar una disminució de feina en aquest càrrec i, consegüentment, un nou canvi. Ara, la Teresa va passar a treballar com a tècnica de programació i operacions; entre moltes d'altres tasques, havia

de gestionar la facturació i tot el que comporta un vol.

Comunicar el 23-F

Va ser la seva darrera feina abans de jubilar-se i va coincidir amb l'arribada de la companyia irlandesa Ryanair. «Després de tants anys sense activitat, ara trucaven des de molts llocs per preguntar qui era Ryanair. Havia de repetir la seva pàgina web no sé quantes vegades al dia», diu, assenyalant aquest fet com un dels més destacats de la seva etapa a l'aeroport, juntament amb el 23-F, «quan estava de servei a la centraleta i van trucar des de Madrid i em van dir que comunicqués als meus superiors que hi havia hagut un cop d'estat».

Ryanair va tornar l'activitat a l'aero-

>> Un equip de joves treballadors d'Iberia darrere un taulell el 1968 o 1969.

LLUÍS FELIU CONDOM

Amb el temps i les innovacions, les feines van anar canviant. A la centraleta telefònica de cordonets i clavilles les trucades es van reduir per l'arribada de la línia directa de telèfon

ALIPIO SÁNCHEZ SANTO

JOSEP CODINA VIDAL

port de Girona i va activar l'ocupació. En una de les convocatòries laborals s'hi va presentar el fill de Teresa Bohigas, que havia estudiat enginyeria mecànica, i va guanyar una plaça de tècnic d'operacions en l'àrea de moviment. Actualment, és coordinador aeroportuari en aquest aeroport, on ara també treballa, després d'unes altres oposicions, la seva germana (una altra filla

de Teresa Bohigas). És a dir, mare i dos fills han treballat a l'aeroport de Girona, i també el germà de Teresa Bohigas, que s'hi va jubilar ara fa dos anys. És només una de les moltes famílies que han viscut o s'han creat sota el paraigua de l'aeroport gironí en aquests cinquanta anys.

Ure Comas és periodista.

>> A dalt, treballadors reballadors d'Iberia davant l'autobús que feia la ruta de Girona a l'aeroport per a empleats

>> A baix, trobada d'extreballadors d'Iberia, maig de 2017.